

— Че какъ го угади? попита Пикильо, на когото очудването растъше.

— Найлесно отговори засмъво Аиша; презъ ржкавитѣ на съдраната дреха, бѣше лесно да догледамъ арабскитѣ знакове, които начертаватъ на рѣцѣтъ си сънародницитѣ ти.

— Но някога не ми си поменувала за туй.

— Че защо? Подобрѣ е за твоя интересъ никой да не знае туй, и най вече сега. Ты съ очитѣ си видѣ какъ употребяватъ Мавритѣ.

— Какъ прочее да ги отървемъ?

— Ако можяхмы съ пары . . . имаше тогасъ нѣкоя надѣжда; каквато казвашъ?

— Не е възможно . . . ще трѣбаше тогасъ да спечелимъ много свѣтъ, а не ны оставатъ повече отъ три дни.

— Слушай ма, рече съ низкъкъ гласъ Аиша, мож ли да имамъ увѣреніе на тебе?

— До смъртъ.

— Слушай добръ! И ако сполучимъ, което не са надѣж, да не обадишъ никому нито на Кармена, нито на онѣзи клетитѣ, на освобожденіето на които ямамъ щастіе да помогнѣ.

Пикильо я изгледа съ удивленіе, и рече: « Заклевамъ ти са. »

— Почакай ма прочее, » пое младата мома.

Аиша съднѣ до една трапеза, написа бърже писмо . . . съдра го, написа и второ, и него съдра; найподирь написа трете, което имаше малко редове.

Тя го прочете, показаса благодарна, вложи го въ единъ пликъ, запечата го, и го подписа, като приказваше същевременно съ Пикильо, и му думаше:

« Ето що мож да сторіж. Сега на тебе остава, безъ да ти кажж какъ, на тебе остава да изнамѣришъ ередство да са предаде туй писмо поскоро, и даже тайно, въ рѣцѣтъ на лицето до което е написано. »

Тя произнесе полека и натъртено послѣднята си фраза.

« Ето прочее писмото. »